

tigt, i Overensstemmelse med hele vor internationale Opfattelse af Folkeafstemningen. Men det kneb med at faa dem med. Til sidst foreslog nu afdøde Hugo Haase, at man skulde gaa med, naar der i selve Flensborg viste sig at være et virkeligt Ønske om Folkeafstemning, og han foreslog saa en Fjerdedel af Indbyggerne. Paa et vist Tidspunkt sagde jeg: Det er i alt Fald en Indrømmelse. Jeg var for saa vidt glad ved denne Indrømmelse, som jeg vidste, der forelaa en Petition fra Flensborg med vistnok 4 000 Underskrifter, og jeg nærrede ud fra min Opfattelse af Flensborg ikke ringeste Tvivl om, at det vilde være meget let at opnaa Underskrifter paa Ønsket om Folkeafstemning fra en Fjerdedel af Indbyggerne. Men saa formede det sig saa heldigt — det maa det ærede Medlem have glemt, eller ogsaa har han ikke læst tilstrækkelig opmærksomt —, at i Løbet af det følgende Døgn, efter at dette rent midlertidige eller foreløbige Standpunkt var telegraferet til Danmark, fik vi de tyske socialdemokratiske delegerede videre. Den Udtalelse, jeg som Ordfører for det nedsatte Udvalg paa hele Udvalgets Vegne fremsatte paa Konferencen i Bern, findes ordret i den stenografiske Protokol, og dér staar der netop, at det de tyske Socialdemokrater af begge Retninger gik med til som ønskelig Ordning af det slesvigske Grænsespørgsmaal, var Folkeafstemning en bloc i Nord-slesvig og kommunevis Folkeafstemning i Flensborg og de dansktalende, men hidtil overvejende tysksindede Sogne i Mellem-slesvig, altsaa i alt væsentlig den Ordning, som nogle Maaneder senere blev fastsat af Fredskonferencen i Paris. Jeg synes, man som dansk Socialdemokrat kun kan være glad for, at det tyske Socialdemokrati af begge Retninger, der dog betyder Flertallet i den tyske Befolkning, frivilligt og i Forvejen er gaaet med til den Ordning, som nu er Fredstraktatens Ordning, og som vi alle staar paa. Det ærede Medlem har ikke mindste Grund til at bebrejde mig noget i saa Henseende. Den Fremstilling, jeg her har givet, kan det ærede Medlem faa bekræftet af selve Konferencens Protokol. Den er rigtig fra Ende til anden, og den viser, at vi er optraadt fuldkommen korrekt, og viser, hvor varmt dette Spørgsmaal ligger os paa Sinde.

Det er heller ikke første Gang, man fra vor Side har rejst det sønderjyske Spørgsmaal. Jeg var med til at rejse det i Stockholm i 1917. Det ærede Medlem

har maaske set det, ellers vil jeg gøre ham opmærksom paa, at nuværende Minister H. P. Hanssen den 23. Oktober 1918 nede i den tyske Rigsdag udtalte sig med stor Paaskønnelse om, at vi fra vor Side havde rejst Spørgsmaalet paa Stockholmer-Konferencen. Og maa jeg dertil føje — jeg vil nødigt have, at det skal se ud som Selvros, eller hvad man skal kalde det, Fremhævelse af egne Fortjenester, men naar det ærede Medlem anfægter min Stilling og min Optræden i det Spørgsmaal, maa jeg have Lov til som Selvforsvar at sige, at det var mig, der i April 1917, da ingen endnu anede, hvordan Krigen vilde falde ud, bad Hjalmar Branting om at sætte det sønderjyske Spørgsmaal paa Stockholmer-Konferencens Dagsorden. Han gjorde det ogsaa efter min Anmodning, og der blev sendt Spørgeskemaer ud til alle Landes socialdemokratiske Partier. Det franske Socialdemokrati svarede, at det i dette Spørgsmaal ønskede § 5 i Prager-Freden gennemført, og i det Fredsmanifest, Stockholmer-Konferencen udsendte den 10. Oktober 1918, krævede vi en Løsning af det sønderjyske Spørgsmaal i Overensstemmelse med den, som nu bliver den faktiske Løsning.

Til det ærede 7de Medlem for Hjørring Amt (Johan Knudsen) skal jeg gøre nogle ganske korte Bemærkninger. Det ærede Medlem hævder, at Alderscensus — han tænkte i denne Forbindelse paa 35 Aars Valgalderen til Landstinget — ikke var nogen udemokratisk Foranstaltning, thi alle Mennesker bliver dog ældre uden Hensyn til Klasseforskel. Det er nu ikke ganske korrekt. Hvis det ærede Medlem vil tage en Befolkningsstatistik for sig, vil han finde, at Dødeligheden i de arbejdende Klasser er betydelig større end i de bedrestillede Klasser. Arbejderklassens Medlemmer bliver gennemsnitlig ikke saa gamle som de mere velhavende Befolkningsklassers Medlemmer. Altsaa gør en høj Alderscensus en Forskel til Gunst for de velhavende og til Ugunst for de ubemidlede, det vil enhver Befolkningsstatistik overbevise det ærede Medlem om. Dernæst favoriserer en høj Alderscensus Landet til Ugunst for Byerne. Jeg ønsker ikke Byerne favoriseret til Ugunst for Landet, jeg ønsker Lighed for alle, men en høj Alderscensus favoriserer altsaa Landet. Endelig favoriserer en høj Alderscensus Kvinderne til Ugunst for Mændene, det vil ogsaa fremgaa af enhver Befolkningsstatistik. Nu er der mange, som mener, at netop disse tre Grupper: de